

Trencament

written by Víctor de la Torre | 19 d'octubre de 2019

La fatiga és, en la ciència dels materials, un tipus de trencament que es produeix en una peça d'una màquina o a un element d'una estructura a causa de tensions dinàmiques cícliques o fluctuants, és a dir, que el valor de la tensió no és continu, sinó que varia amb el temps, i pot ser en alguns moments nul.

Sigui violència provinent d'estructures socials com l'economia, política i lleis, que generen o provoquen afronts que impedeixen el desenvolupament complet de les capacitats de l'individu, la comunitat o la societat. Sigui vandalisme individual o col·lectiu, siguin actes incívics, aldarulls, protestes exacerbades, la fi del llibertisme o siguin accions iniciades pels infiltrats que volen carregar-se les manifestacions; hem de tenir present el context per explicar-nos la situació actual:

S'hi ha tensat la pau amb mentides, amenaces i provocacions per tal de crear un relat que els hi permetés aplicar mesures coercitives en forma de suspensions de competències, del 155 i, avui dia, la reclamada llei de seguretat nacional. S'ha esmicolat la creença en el diàleg amb l'estat, els representants del qual continuen reunint-se només entre ells per acordar què fer per tenir Catalunya sotmesa als seus interessos, rebutjant el diàleg amb els nostres propis representants.

S'ha institucionalitzat el «a por ellos» rere la «resposta proporcional», essent nosaltres, milions de catalans, l'objectiu d'accions intimidatòries per part d'alguns de la mal anomenada «minoria silenciosa», de polítics nacionalistes d'Ñ, de l'aparell de l'estat i dels efectius policials que n'han fet dels cops de porra i disparar pilotes de goma, el seu missatge seré i aclaridor quant a les possibilitats que disposem d'aconseguir res del que tenim dret.

Recordem que sense violència es podia parlar de tot? Des del 2010 s'han negat a parlar i tot el que hem rebut ha estat en forma de violència institucional, de rebrotament del feixisme i de repressió policial en el lliure exercici dels drets de la ciutadania.

Van carregar-se l'estatut perquè mai han estat disposats a entendre ni atendre les necessitats d'aquest país. Fem un exercici de memòria tot recordant les contínues manifestacions pacífiques que any rere any han escenificat la desafecció, la incomprensió, el clam i la urgent necessitat de trobar solucions polítiques que resolguin democràticament la voluntat del poble, que els mateixos polítics representen.

Primer ignorats, a continuació menystinguts i criminalitzats des de 2017 per expressar el nostre desacord amb les seves imposicions, la seva privació de drets, la seva judicialització de la política i el seu «tot s'hi val» per escapçar un moviment transversal de baix a dalt que van voler creure depenent només dels nostres líders, com si fóssim eixelebrats a les ordres de ningú. La presó i l'exili són violència també, quan el que s'ha condemnat és la ideologia. Quan el que s'ha castigat és el desplegament d'un programa electoral públic, legal i reconegut. Quan s'obvia que des de 2005 fer un referèndum no és delictes i es persegueix la desobediència civil.

Les tensions han estat cícliques i fluctuants des de fa centenars d'anys. El tracte colonitzador i la mofa vénen de lluny. La política del pal 'sense pastanaga', també... Un afer intern de l'estat Ñ diuen alguns portaveus de la Unió Europea i un afer intern català va dir fa poc en Sánchez, referint-se al que només considera una autonomia propietat del regne.

Intern? Les mesures que han anat prenent i executant per tal de xafar la revolta dels somriures van contra les llibertats i els drets dels pobles. Van contra principis democràtics bàsics i fins i tot contra la pau dins la qual la gent puguem

expressar el nostre desacord o les nostres reivindicacions presents o futures perquè, perseguir, reprimir i castigar els subjectes de les idees, qui promou i participa d'una manifestació, propicia el debat o demana seure en una taula de negociació en un intent de trobar solucions a un problema estructural, no és altra cosa que una actitud prepotent i venjativa per part dels qui tenen al seu abast l'ús de la força.

El que en la ciència dels materials és la fatiga, en la societat comporta també un trencament. Estem veient les conseqüències del «a por ellos» emparat obertament el 3 d'octubre de 2017, executat ja des d'abans per les clavegueres de l'estat, sentenciat pels seus òrgans de poder i manipulat contínuament des dels seus mitjans de comunicació.

Estan tergiversant l'ús de les paraules segons el seu fanatisme i per aconseguir-ho no s'estan d'anomenar tumultuoses a les concentracions multitudinàries. Tampoc de descriure com a violència el que són brots de vandalisme ni s'estan de referir-se a persones que pensen diferent, com a terroristes, colpistes i sediciosos.

Aquella que ho resumeix gairebé tot dient: «ya se sabe lo que pasa en Catalunya», combregarà amb aquell «más dura será la caída»...

El que passa, amb el que potser no hi comptaven, és que malgrat tot seguim dempeus i tossudament alçats.